

Bouwreis Zuid-Afrika 13 – 21 april 2013

Wij zijn er klaar voor!

Eindelijk is het bijna zo ver! Het aftellen is begonnen!! Wij maken ons klaar voor de laatste reis naar Zuid-Afrika zaterdag, 13 april 2013.

De volgende mensen gaan aan de Kintail Primary School bouwen aan een klaslokaal en een keuken. Dit zijn onze bouwreizigers:

- Gedieke Vermeulen – CSG
- Luc Brouwers – Fagro
- Jolanda Blom – Fortron
- Richo te Kaat – Hacron
- Kees de Rooij - Hago
- Jörg van Gils – Hago Rail Service
- Ophélie Depoortere – Makkie
- Daniëlle Klinkenberg - Proper
- Kim Hendriks – Sherpa
- Klaas Bosman – Westerveld
- Jos Trienekens -VebeGO
- Henk Nulkes – VebeGO Airport Services
- Michael Nussbaum – VebeGO CH
- Miranda Schouten - Vierstroom Hulp Thuis
- Laura Verhoeven – WML Facilitair
- Brigitte de Langen – Yask AI

Sylvie Franken en Diana Kockelkoren zullen de reis vanuit VebeGO begeleiden.

Houd onze ervaringen via deze blog in de gaten en steek onze bouwreizigers een hart onder de riem door af en toe een berichtje te plaatsen!

Een eerste bericht van het bouwteam Zuid-Afrika

april 14, 2013

Zaterdag 12.30 uur, de ontmoeting op Schiphol. De roodgekleurde groep verzamelt zich. Het avontuur gaat beginnen. Om 15.30 uur vangt onze reis aan, met het grootste vliegtuig van de Vloot. De verzorging is prima, de kennismaking verloopt soepel en alle minuten die overblijven worden besteed aan het scherm in de stoel. Volop entertainment, films, spelletjes en informatie wisselen elkaar af. Na ruim zes uur landen we op onze tussenstop, Dubai. Een korte nacht vangt aan, na een drankje in de bar, op naar een uur of vier slaap.

Klokslag zeven ontmoeten we elkaar in de lobby. Iedereen is aanwezig behalve Klaas. Klaas ligt nog in bed en is er niet uit te branden. Na twee keer vragen geeft Kees het ook op. "Hij blijft maar in bed". Diana ramt uiteindelijk op de deur.... Hè hè... daar komt Klaas dan eindelijk. Een gezamenlijk ontbijt volgt en de groep is nu compleet. Michael uit Zwitserland is met de nachtvlucht aangekomen en heeft zich bij de groep gevoegd.

Om 10.25 gaat het tweede deel van de reis beginnen. Eerst brengen we nog wat tijd door op het vliegveld. Heel veel verschillende nationaliteiten. Weer heel anders dan Schiphol. We vliegen van Dubai naar Durban, Zuid Afrika. Dan moeten we nog 2,5 uur in de bus. De busreis is wel even wat..... veel kapotte auto's langs de weg, wat bermbrandjes en veel lopende mensen op de straat. De busrit vol hobbels zorgt ervoor dat Miranda en Gedieke bijna moeten spugen. Rond 21.00 uur zijn we eindelijk in het hotel, op de prachtige locatie Kings Grant. Er klinken enthousiaste reacties. Iedereen kent elkaar ondertussen van naam en het begint al een gezellig groepje te worden.

Morgen kennis maken met de kinderen en begeleiders van de Primary Kintail School.

Miranda en Daniëlle

One day, two stories!

april 15, 2013

Blog 1 (NL)

Vandaag de eerste officiële bouwdag gehad. Gisteravond zijn de meesten, in tegenstelling tot Dubai, op tijd naar bed gegaan. Vanmorgen dus een frisse groep. Ontbijt om 0645 uur en tegen 0800 uur een klein busritje naar de bouwlocatie: de Kintail Primary School. De fundering was gelegd en dus konden we gelijk beginnen met het mooie werk: opbouwen. Mooi werk, maar wel erg zwaar. De tropische temperatuur en het werk wat de meeste van ons, lees allen, niet dagelijks doen maakt dat het al snel zwaar werd. Maar de kennismaking met de kinderen en ook het bouwteam maken dan alles goed. Ik ben persoonlijk erg onder de indruk geraakt van de vrolijk- en tevredenheid van de mensen hier. Jonge kinderen, de jongste is 5, lopen soms 2 uur om naar school te mogen. Geen wanklank, allen meer blij dat ze er mogen zijn, en erg blij met de hulp van de Vebevo Foundation. Net als de meeste collega's last van kleine (spier)pijntjes, maar wetende wat je hier dadelijk gaat achterlaten maakt alles goed. Nu al een ongelooflijke ervaring, en we mogen nog de hele week. Zelfs het missen van de competitiewedstrijd van mijn team afgelopen zondag is niet meer belangrijk. De mensen die mij goed kennen weten dat het dan bijzonder voor mij is.

Kees de Rooij

Blog 2 (NL)

Eindelijk was het dan zover, vanmorgen mochten we beginnen aan "ons" bouwproject. Alleen de weg naar de bouwplaats is al een bijzondere ervaring. De natuur is overweldigend evenals de mensen. Aangekomen op de bouwplaats werden we warm verwelkomd door de kinderen en onze collega-bouwers. Na het voorzien van de shirtjes aan de plaatselijke bouwers was het Vebego foundation bouwsteam compleet, en konden we beginnen. Na een korte uitleg kwam de "trein" op gang om de stenen zo dicht mogelijk bij de bouwplek te krijgen. Mooi is dan te zien, dat we met zijn allen een mening hebben, hoe dit nu het best kan gebeuren. Maar uiteindelijk kwam de "stoom" trein op gang. Na een korte uitleg "hoe maken we Dagga (cement)" kon het metselen beginnen.

Rond de klok van 10.00 uur was het tijd voor de eerste bak koffie. We waren er aan toe.....

Project Build, the Principal en de bouwers waren hier ook bij aanwezig. Het werd een emotioneel moment, met name omdat we hier voor de laatste keer zijn en omdat de Vebego foundation zoveel heeft betekend voor Zuid Afrika.

Uiteindelijk is er na de eerste werkdag veel werk verzet, en dat met temperaturen van boven de 30 graden. Na een evaluatieronde was het tijd voor een overheerlijk diner op Kings Grant.

Vanavond vroeg naar bed, want morgen moeten we weer vroeg op J.

Richo te Kaat.

Dinsdag; waarom moeilijk doen als het makkelijk kan :)

april 16, 2013

Vandaag om 6.50 uur ging de wekker. Mijn kamergenoot, Jos, sprong meteen uit bed en zei dat hij zich fit voelde. Ik (Jos) moet bekennen dat ik bij het uit bed stappen pijn heb gevoeld aan spieren waarvan ik het bestaan niet wist. Dit zullen de naweeën zijn van een eerste dag hard werken in de volle zon. Maar, met de tweede dag op het bouwproject in het vooruitzicht was de spierpijn niet verdwenen maar wel vergeten. Na een heerlijk ontbijt op Kings Grant vertrokken we om ca. 8.00 uur naar de bouwplaats. Toen we daar een half uur later arriveerden, werden we zeer warm ontvangen door onze Afrikaanse collega-bouwvakkers. Ze verheugden zich zichtbaar op onze komst en dat gaf een zeer fijn en welkom gevoel. Het ijs is duidelijk gebroken. Ze zoeken toenadering, geven aanwijzingen (o.a. Dagga Dagga) en houden ons al voor de gek. Dat is goed! We zijn zeer snel van start gegaan, hebben eerst 300 stenen van A naar B gebracht, twee teams geformeerd en deze verdeeld over team Leslokaal en team Keuken. Ik ben erg onder de indruk van de voortgang en de sfeer. En het mooiste moment moest nog komen. Dit was het geven van de cadeautjes aan de kinderen. Ze waren zeer blij met ballonnen, frisbees, springtouwen etc. Ik heb zelden zoveel blijdschap gezien. Het is zo ongelooflijk fijn om samen met hun te spelen en hun supermooie lach op hun gezichtjes te zien. Daarna zijn we weer hard van start gegaan, hebben we de heerlijke lunch genuttigd en toen was het voor een heel aantal van ons over en uit. Zichtbaar gesloopt door de 40 graden in de zon, fysieke arbeid en de emotionele momenten. Gelukkig, en zeker dankzij onze Afrikaanse bouwvakkers, hebben we wel veel voortgang geboekt en liggen we vol op schema. Aan het einde van de dag zijn we op familiebezoek geweest bij gezinnen nabij de school in Kwazulu Natal. Weer die emoties. Wat een primitieve leefwijzen, wat een

armoede en dan kijk je in die prachtige ogen die toch geluk uitstralen. Daar kunnen we iets van leren.

Na de lunch kregen we bezoek van een oude bekende; Peter. Hij is de initiatiefnemer van ons eerste project in Zuid-Afrika, Mziki. Samen met hem, Diana, Danielle, Jos en Gavin van African Exposure zijn we terug gegaan naar Miziki om het project te observeren. Ik (Jos) ben in de auto gestapt met Peter. Een zeer bijzondere rit, waarin Peter over zijn frustraties vertelt. De overheid is haar afspraken niet nagekomen en de municipality (gemeenschap) is meer bezig met hun eigen problemen. De inwoners zijn in hun ogen van ondergeschikt belang. Vanaf een hoog punt hadden we een goed uitzicht op het project. Alle 385 huizen waren gebouwd, en volgens Peter waren de huizen die Vebego gebouwd heeft het meest luxe en van de beste kwaliteit. Het uitzicht is adembenemend. We bekijken het project van twee kanten en daarna bekijken we het project vanaf de "farm". We hebben geen spijt dat we dit project gekozen hebben in 2006, maar helaas stoppen de mensen geen energie meer in het project en in hun eigen ontwikkeling. Het is zelfs zo dat de huizen vernield worden en de wegen niet meer onderhouden. De fabriek is nog steeds een skelet, hoewel er een school en een bakstenen-fabriek gepland waren. Emotionele momenten in een fantastisch land met geweldige uitzichten, verkracht door corruptie en eigen belangen. Zonde! Maar we moeten niet vergeten dat we ook 5 scholen hebben gebouwd, waarvan Kintail de laatste is. We hebben voor ruim 1.0000 jonge mensen kansen gecreëerd om zichzelf te ontwikkelen. Vandaag realiseerde ik me weer dat onze aanwezigheid wel degelijk nog steeds een verschil maakt, hoewel kleinschalig, voor deze individuen.

Luc en Jos

Woensdag, de Italiaanse dag

april 17, 2013

Au de wekker alweer om kwart over 6... Gisteravond misschien toch niet de lunch mee af moeten sluiten.. Snel de douche in en op naar het heerlijke ontbijt want om kwart voor 8 gaat de bus alweer op weg naar de bouwplaats. Daar aangekomen beginnen we weer met het vast ochtendritueel: in een lange rij verplaatsen we de stenen van de ene plaats naar de andere. In de keuken die we bouwen staan de steigers opgesteld dus daar kunnen we verder bouwen. Bij het klaslokaal kunnen we alleen de kozijnen verven. Dan blijkt dat er nog een heerlijke klusje op het programma staat. De grond bij het klaslokaal moet worden geëgaliseerd en dat betekent dat er een stuk grond moet worden weggehakt. De lokale bouwers laten ons zien hoe het moet en dan gaan we aan de slag. Al snel komen we er achter waarom er in dit soort landen altijd 2 man aan het werk zijn en de rest staat te kijken. Het is een zware klus dus moeten we regelmatig afwisselen. Gelukkig komt Sylvie al snel vragen wie er een les wil bijwonen in de klas. Iedereen wil dat natuurlijk graag en een half uurtje later gaan sommigen van ons in groepjes van drie de klassen in. Ik heb het geluk dat ik een les biologie mag bijwonen. Ik mag aansluiten in de klas met kinderen tussen de 10 en 12 jaar. Geweldig om mee te maken! De kinderen zijn erg verlegen maar na een tijdje ontdooien ze en laten ze onze hulp toe. Richo blijkt voor een kind alle antwoorden te hebben opgeschreven. Dat was nu ook weer niet de bedoeling. De kinderen vinden het erg interessant dat we er zijn. Na ruim een half uur is de les afgelopen en mogen de kinderen buiten gaan spelen. Voor ons weer een gelegenheid om met ze te spelen. De strandballen komen tevoorschijn en al snel staan we in groepen de ballen hoog te houden. Het is prachtig om de kinderen te zien genieten. Er is zo weinig nodig om een lach op hun gezicht te krijgen..

De lunch is wederom heerlijk. Het blijkt dat sommigen van ons ineens meer lusten dan ze denken. Gedieke eet de macaroni met tonijn alsof ze drie dagen niks gehad heeft... En maar zeggen dat ze absoluut geen vis lust..

s'Middags loopt de temperatuur weer op tot ver boven de 30... meer dan wat verven van de dakspanten voor de keuken gebeurt er dan ook niet. Rond half 4 is het tijd om te vertrekken. We gaan een historische treinrit maken vanuit Ixopo. In een ouderwetse stoomtrein gaan we hortend en stotend op weg. De vonken vliegen er letterlijk vanaf: we rijden een telefoondraad kapot en bosbrand kan in de kiem gesmoord worden. Gelukkig is er genoeg gekoelde drank aanwezig. De treinrit is bijzonder en vooral ook bijzonder gezellig. De pizza's in het restaurant zijn echt heerlijk.

De dag is weer voorbijgevlogen en alweer hebben we een aantal fantastische hoogtepunten kunnen toevoegen aan een nu al indrukwekkende reis.

Het is een voorrecht te mogen deelnemen aan deze reis. Een prachtig land, mooie dankbare mensen, prachtige kinderen, een heel gezellige groep en veel indrukwekkende momenten die ik nooit ga vergeten.

Jörg

Het hoog(s)te punt!

april 18, 2013

Donderdag, onze vierde dag. Wat gaat een week snel als je zoveel indrukken meekrijgt. Na een lekker ontbijt staan we om voor achten klaar om te vertrekken. Voor het eerst deze reis zit het weer niet mee, de zon schijnt ergens anders en bij ons regent het.

Een bezoek aan Dowdle School, het project van onze collega's van de bouwreis okt 2012 staat op het programma. Halverwege de rit zien we ineens een groot vuur aan de kant van de weg. Karl legt uit dat de farmer, gecontroleerd zijn suikerriet verbrand, alvorens het te oogsten. Door dit proces trekt zoveel mogelijk suiker in de stelen, wat de opbrengst verhoogd. Tijdens een korte fotostop draait de wind, waardoor we de volle laag krijgen. Reden voor Bryan om 's middags zijn bus te wassen.

Aangekomen bij Dowdle School krijgen we een goed beeld hoe ons project zal zijn als het volledig afgebouwd is. Ook daar hebben onze collega's een keuken en een schoollokaal gebouwd. Inmiddels volop in gebruik, de kindjes zongen een liedje voor ons en we mochten het resultaat bewonderen. Geeft een goed gevoel om te zien dat de faciliteiten die door Vebego zijn gebouwd, hier ook echt in gebruik zijn en de kinderen in deze omgeving de kans geven om naar school te gaan.

Na het bezoek rijden we door naar onze eigen school. De bouwvakkers zijn aan het schuilen, de regen komt inmiddels met bakken uit de hemel. Dat mag de pret niet drukken. Vol enthousiasme dansen zij hun Zulu dans, wellicht helpt dit om het weer gunstiger te stemmen.

We sluiten aan bij de lessen van de kinderen. Ongelooflijk, ons groepje vijf en zes jarige krijgt taalles. De kleintjes kennen alle klinkers en kunnen al woorden vormen en ze zelf opschrijven op het bord. De gedrevenheid om te presteren is enorm. Wanneer de juf vraagt wie het antwoord weet, gaan alle handjes in de lucht, en knippen de kinderen in hun vingers om de aandacht te trekken en te laten zien wat zij weten.

Half elf, koffietijd. De verzorging is zeer goed. Lekkere sandwiches staan klaar en iedereen nuttigt een sapje of a cup of tea/ coffee. Een ander hoogtepunt breekt aan. De dakspanten die gisteren zijn geleverd en geveerd, zijn nu geplaatst, waardoor we het hoogste punt bereiken. Een officieel momentje, we hijsen de Vebe Foundation vlag en we toasten met een blikje coke.

De rest van de ochtend ruimen we de bouwplaats op en starten de mannen met het graven van een geul om de fundering van de veranda te plaatsen. Ineens is daar bezoek. De oma van een jongetje van school wil ons heel graag ontmoeten, na de verhalen van haar kleinzoon. Volledig in klederdracht komt ze aangelopen. Poseert voor de foto's en spreekt haar verwondering uit over het feit dat er zelfs door vrouwen wordt meegewerkt aan de bouw.

Danielle en ik spijbelen even om bij de jongste kinderen in het klaslokaal wat liedjes te zingen. Vooral het liedje "we dansen in een kringetje van jongens en meisjes" werd enthousiast meegedaan. Toen na een halfuurtje de teacher nog niet terug was hebben we de les maar even opgepakt. Aan de hand van een tekeningetje moesten de kinderen raden wat voor dier het was, om het vervolgens in letters op het bord te schrijven. Helaas is mijn tekenkunst niet al te groot, mijn varken werd niet herkend en uitgemaakt voor een kat.

De blog schrijvend realiseer ik me dat het bijna niet mogelijk is om alles wat we hebben beleefd op te schrijven. Nog een bijzonder punt voor vandaag. Van het geld wat iedereen heeft opgehaald gaan we shoppen met het verlanglijstje van de school. Wat super fijn dat we al de wensen van de principal kunnen vervullen. Met een auto vol gaan we richting Kings Grant waar we onze laatste avond gaan beleven. Wat we allemaal gekocht hebben horen jullie in de blog van morgen.

Met een fijn gevoel sluiten we wederom een zeer bijzondere dag af. De zingende kinderstemmetjes en hun vrolijke lach zal ik nooit meer vergeten.

Miranda

Afscheid

april 20, 2013

Donderdag avond hebben we een MVO workshop gehad. Wat een moeilijke opdracht.

We moesten ons voorstellen dat we de staf van een sugar cane company waren. Dit bedrijf had 100.000 euro te besteden in de foundation. Er waren functies te verdelen. Van directeur, marketingmanager, HR, OR, en finance. Er kon gekozen worden uit verschillende goede doelen elk met een ander budget. Er ontstonden leuke discussies en het bleek moeilijk te zijn een keuze te maken uit de diverse projecten. Een andere moeilijkheidsgraad was dat er gedacht moest worden aan de 3 P's. (people, profit, planet). Na deze oefening werd ons duidelijkheid dat de Vebe foundation ook voor deze moeilijke keuze heeft gestaan (maar dan in het eggie). Het is jammer dat dit de laatste keer in Zuid-Afrika was maar nu wel beter te begrijpen.

De volgende ochtend was het afscheid op Kings Grant. De koffers gaan in de bus mee naar de bouwplaats. De hele staf van Kings Grant zingt voor ons een lied en danst een Zulu dans ter afscheid. Daarna volgt een Zulu handdruk en bij sommige van ons rollen de tranen over de wangen.

Op de bouwplaats aangekomen kunnen we meteen aan de slag. Het weer is ons gunstig gestemd. Het is droog. Er wordt door de dames geverfd. De heren voorzien de bouwers van dagga dagga en blokken. Ze lopen net als hun Zuid-Afrikaanse collega's met kruiwagens vol stenen over de bouw.

Op school is het onrustig, het is duidelijk dat er iets staat te gebeuren. Er worden meubels heen en weer gesjouwd en de kinderen rennen van links naar rechts. Inmiddels is het ook gaan regenen en het ziet er naar uit dat het niet meer gaat stoppen. Dan maar dansen, zingen en spelen met de kinderen. Ook de bouwvakkers doen mee en er hangt een gezellige sfeer.

Na de lunch starten we met de afscheidsceremonie. Deze is indrukwekkend. We zullen proberen op te schrijven wat wij gezien, gevoeld en gehoord hebben. Maar dit is onmogelijk te beschrijven.

Wat een mooie woorden van de principal. "We may forget what your said, but we never forget the feeling you give our school, its like we are flying now." Ook Sylvie doet een woordje en de aankopen van het ingezamelde geld worden overhandigd. Er zijn schooluniformen gekocht, nieuwe pannen, een stoof voor in de keuken, ballen, nieuwe schoenen, speelgoed etc. etc. Met het ingezamelde geld kunnen we zelfs extra werkzaamheden laten doen in het project. Zo komt er in de keuken een tegelvloer en in het klaslokaal een plafond. Mooi dat wij deze extra werkzaamheden kunnen laten uitvoeren.

Er wordt door de kinderen gedanst en gezongen, een aantal Zulu ouders in klederdracht zijn ook aanwezig. De dans die de hele week al is geoefend door de jongens is geweldig. Een aantal van ons hebben mee geoefend en kunnen deze inmiddels ook, al volgen de pasjes meestal een tel te laat. De uitvoering hiervan zullen een aantal van jullie thuis live mogen mee maken. Laura en Danielle zet hem op!

Het afscheid is nu echt gekomen. Handen worden geschud, gevolgd door innige omhelzingen. De bouwploeg van Jacob is zichtbaar ontroerd we zien het bij iedereen. Maar goed, daar gaan we dan. Het inmiddels tot modderpoel geworden pad is onze start van onze reis terug naar huis. Ver komen we niet. Na 50 meten schaaft onze bus met aanhanger. Het lijkt dat de bus gaat kantelen. Iedereen uit de bus. De bouwers waar we net afscheid van hebben genomen komen direct helpen. De aanhanger wordt losgekoppeld en met veel paardenkrachten wordt deze door onze sterke kerels naar beneden gebracht. Wat een samenwerking.

Het regent nog steeds als we aankomen in Durban. Wat een verschil met Kintail en het gebied waar wij de afgelopen 5 dagen zijn geweest, ons hotel staat aan zee. Wat een mooi geluid, door het slechte weer zijn er hoge golven.

Een uur na aankomst hebben we de laatste groepssessie. Diana heeft een eigen verslag gemaakt van de week. We zitten in de serre van het hotel en horen de zee op de achtergrond. Diana vraagt ons de ogen te sluiten en neemt ons mee naar vorige week zaterdag. Het verhaal start op Schiphol en zo beleven wij de dag na dag nogmaals, wat mooi en goed om hier op deze manier bij stil te staan. We zijn allemaal ontroerd en krijgen de kans nog wat te zeggen over onze beleving van de week. Wat een voorrecht om zo'n mooie reis met zo een fantastische groep te mogen maken. Zoals de princepal van Kintail Primary School al zei; we may forget what you said, but we will never forget how you made us feel!

Laura en Kim

Op naar huis!

april 21, 2013

Vandaag is de laatste dag van onze bouwreis. Er wordt vandaag niet meer gebouwd, maar we bezoeken met z'n allen een lokale markt. Om er zeker van te zijn dat we veilig over deze 8 markten te kunnen lopen, liepen er 2 bewakers met ons mee. Zo waren er bijvoorbeeld een groente, medicijn en vleesmarkt. Op deze laatste markt lagen de koeienkoppen die met een bijl werden gehakt in kleinere stukken. Van de medicijn markt mochten wij geen foto's maken, omdat het de geneeskrachtige werking er verminderd door zou worden. Na deze rondleiding mochten we ook bij de (veilige) binnenmarkt zelf onze souvenirs inslaan.

Na het bezoek aan de markt zijn we gaan eten. Laura is voor haar verjaardag door het personeel toegezongen. Na deze laatste keer dat er voor ons is gezongen, was het tijd om naar het vliegveld te gaan. De lange terugreis kan beginnen. Tijdens de nachtvlucht konden we om 12.00 uur 's nachts ook Gedieke feliciteren met haar verjaardag. Iedereen is moe, maar heeft wel voldaan gevoel.

Hiermee is het einde gekomen van een indrukwekkende en onvergetelijke week.

Jolanda